

<https://home.kpmg/content/dam/kpmg/ua/pdf/2019/02/Ukrainian-MA-Review-2018-ua.pdf>

2. M&A Predictor 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://home.kpmg/ua/uk/home/insights/2018/05/m-and-a-predictor-2018.html>

3. Кужелев М.О. Фінансова гнучкість прийняття рішень в інвестиційній діяльності банків: монографія / М. О. Кужелев, М. О. Житар. – Київ: Центр учбової літератури, 2016. – 176 с.

УДК 658.1

Ходзицька В.В.

к.е.н., доцент, доцент кафедри обліку і оподаткування ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЯКОСТІ БІЗНЕС-КЛІМАТУ: КОРПОРАТИВНІ АСПЕКТИ

Корпорації є найбільш поширеною організаційною формою господарювання, а корпоративна власність – найпопулярнішим проявом відносин власності. Колективне прийняття рішень та розподіл функцій власності й управління, можливість нагромадження капіталів та вилучення будь-яким власником своєї частки через продаж її третім особам, залучення нагромаджень завдяки розміщенню акцій на фондовому ринку – усе це зробило корпорації найефективнішою та домінуючою формою організації виробництва в індустріальній та постіндустріальних економіках.

В умовах кризових процесів в Україні найважливішим чинником зростання економічної безпеки України стає перетворення систем управління корпораціями. Їх масштаб і темпи мають бути адекватними відповідним параметрам трансформації виробничих відносин. Відставання реформування системи управління у практичній діяльності значною мірою пояснюється недооцінкою перетворюючої суті управління, ігноруванням методологічних принципів перетворення, відсутністю методик створення адаптивних механізмів управління і реінжинірингу. Відсутні методики й для здійснення ефективних управлінських рішень у кризових ринкових системах. Затримка розвитку управління корпораціями стримує перетворення стратегії розвитку всієї виробничої сфери. В результаті процес корінної перебудови виробничих відносин в Україні не забезпечується відповідними темпами формування конкурентоспроможних підприємств. Розвиток ринкових відносин, який супроводжується виходом українських корпорацій на європейські ринки і логічним посиленням конкуренції, викликає необхідність засвоєння та впровадження адекватних сучасним умовам методів, форм та інструментів управління діяльністю суб'єктів господарювання.

Конкурентні переваги не є властивостями іманентними, невід'ємно притаманними конкретній корпорації. Властивістю конкурентних переваг є їх підкореність неоднозначному впливу множини різнорідних чинників. Сучасна технологія сприяє створенню переваг щодо якості, проте може погіршувати

параметри собівартості виробів через високі витрати на її придбання. Динамічність конкурентних переваг описується за допомогою концепції життєвого циклу, відповідно до якої процес розвитку і занепаду їх поділяється на декілька етапів: становлення, здобуття вигоди, зникнення.

Однією з головних тенденцій сучасного розвитку виробничих корпорацій є формування виробничо-комерційних ланцюгів, учасниками яких являються фірми та підприємства різних країн світу. Інтеграція українських виробників за допомогою таких ланцюгів дає змогу корпораціям виходити на нові перспективні ринки збуту, вдосконалювати власне виробництво, плавніше реагувати на зміни міжнародної економічної кон'юнктури, організувати стабільний розвиток відповідних виробництв. Україні потрібно наблизитися до Європи не за процедурними, а за кінцевими стандартами і показниками. Основними напрямками формування успішної фінансової системи управління є:

- ✓ підвищення рівня економічної безпеки;
- ✓ забезпечення високого рівня рентабельності основної діяльності;
- ✓ забезпечення високого рівня ефективності використання ресурсів;
- ✓ забезпечення високого рівня ліквідності активів;
- ✓ покращення рівня інноваційного потенціалу.

Пріоритетні можливості корпорацій від євроінтеграційних процесів будуть полягати у наступному:

- гармонізація вітчизняних і міжнародних стандартів якості ;
- доступ до ринку ЄС;
- зниження вартості проведення модернізаційних процедур,
- зниження митних тарифів і безмитні квоти.
- можливість розширеного співробітництва із закордонними партнерами .

Таким чином, фінансове управління корпорацій слід розглядати як систему взаємопов'язаних показників, необхідних як для розробки нових стратегій, так і для ефективного управління наявними стратегіями підприємства. Порядок її формування і змістовне наповнення її показників може регламентуватися внутрішніми стандартами або закріплюватися в Положенні про облікову політику підприємства.

Список використаних джерел:

1. Друпі К. Управлінський і виробничий облік: Пер. з англ.; Підручник. – М.: ЮНІТІ-ДАНА, 2002. 1071с.
2. Bromwich M. The case for strategic management accounting: the role of accounting information for strategy in competitive markets // Accounting. Organisation and Society. – 1990. - № 1. P. 27-46.
3. Cooper R., Kaplan R.S. Measure costs right: make the right decisions // Harvard Business Review. – 1988. - September/October - P. 96-103.
4. Innes J. Strategic Management accounting, in tones, J (ed.). Handbook of Management accounting, Gee, Ch. 2., - 1998. – 968 p.
5. Lord B.R. Strategic management accounting: the emperor`s new clothes? // Management Accounting Research. - 1996. - № 7(3). - P. 347-366.
6. Simmonds K. Strategic management accounting // Management accounting. - 1981. - № 59(4). P. 26-29.